

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Проект!

ЗАКОН

за

изменение и допълнение на Наказателния кодекс

Обн. ДВ. бр.26 от 2 Април 1968г., попр. ДВ. бр.29 от 12 Април 1968г., изм. ДВ. бр.92 от 28 Ноември 1969г., изм. ДВ. бр.26 от 30 Март 1973г., изм. ДВ. бр.27 от 3 Април 1973г., изм. ДВ. бр.89 от 15 Ноември 1974г., изм. ДВ. бр.95 от 12 Декември 1975г., изм. ДВ. бр.3 от 11 Януари 1977г., изм. ДВ. бр.54 от 11 Юли 1978г., изм. ДВ. бр.89 от 9 Ноември 1979г., изм. ДВ. бр.28 от 9 Април 1982г., попр. ДВ. бр.31 от 20 Април 1982г., изм. ДВ. бр.44 от 5 Юни 1984г., изм. ДВ. бр.41 от 28 Май 1985г., изм. ДВ. бр.79 от 11 Октомври 1985г., попр. ДВ. бр.80 от 15 Октомври 1985г., изм. ДВ. бр.89 от 18 Ноември 1986г., попр. ДВ. бр.90 от 21 Ноември 1986г., изм. ДВ. бр.37 от 16 Май 1989г., изм. ДВ. бр.91 от 24 Ноември 1989г., изм. ДВ. бр.99 от 22 Декември 1989г., изм. ДВ. бр.10 от 2 Февруари 1990г., изм. ДВ. бр.31 от 17 Април 1990г., изм. ДВ. бр.81 от 9 Октомври 1990г., изм. ДВ. бр.1 от 4 Януари 1991г., изм. ДВ. бр.86 от 18 Октомври 1991г., попр. ДВ. бр.90 от 1 Ноември 1991г., изм. ДВ. бр.105 от 19 Декември 1991г., доп. ДВ. бр.54 от 3 Юли 1992г., изм. ДВ. бр.10 от 5 Февруари 1993г., изм. ДВ. бр.50 от 1 Юни 1995г., изм. ДВ. бр.97 от 3 Ноември 1995г., изм. ДВ. бр.102 от 21 Ноември 1995г., изм. ДВ. бр.107 от 17 Декември 1996г., изм. ДВ. бр.62 от 5 Август 1997г., изм. ДВ. бр.85 от 26 Септември 1997г., изм. ДВ. бр.120 от 16 Декември 1997г., доп. ДВ. бр.83 от 21 Юли 1998г., изм. ДВ. бр.85 от 24 Юли 1998г., доп. ДВ. бр.132 от 5 Ноември 1998г., изм. ДВ. бр.133 от 11 Ноември 1998г., изм. ДВ. бр.153 от 23 Декември 1998г., изм. ДВ. бр.7 от 26 Януари 1999г., изм. ДВ. бр.51 от 4 Юни 1999г., изм. ДВ. бр.81 от 14 Септември 1999г., изм. ДВ. бр.21 от 17 Март 2000г., изм. ДВ. бр.51 от 23 Юни 2000г., изм. ДВ. бр.98 от 1 Декември 2000г., доп. ДВ. бр.41 от 24 Април 2001г., изм. ДВ. бр.101 от 23 Ноември 2001г., изм. ДВ. бр.45 от 30 Април 2002г., изм. ДВ. бр.92 от 27 Септември 2002г., изм. ДВ. бр.26 от 30 Март 2004г., изм. ДВ. бр.103 от 23 Ноември 2004г., изм. ДВ. бр.24 от 22 Март 2005г., изм. ДВ. бр.43 от 20 Май 2005г., изм. ДВ. бр.76 от 20 Септември 2005г., изм. ДВ. бр.86 от 28 Октомври 2005г., изм. ДВ. бр.88 от 4 Ноември 2005г., изм. ДВ. бр.59 от 21 Юли 2006г., изм. ДВ. бр.75 от 12 Септември 2006г., изм. ДВ. бр.102 от 19 Декември 2006г., изм. ДВ. бр.38 от 11 Май 2007г., изм. ДВ. бр.57 от 13 Юли 2007г., изм. ДВ. бр.64 от 7 Август 2007г., изм. ДВ. бр.85 от 23 Октомври 2007г., изм. ДВ. бр.89 от 6 Ноември 2007г., изм. ДВ. бр.94 от 16 Ноември 2007г., изм. ДВ. бр.19 от 22 Февруари 2008г., изм. ДВ. бр.67 от 29 Юли 2008г., изм. ДВ. бр.102 от 28 Ноември 2008г., изм. ДВ. бр.12 от 13 Февруари 2009г., изм. ДВ. бр.23 от 27 Март 2009г., изм. ДВ. бр.27 от 10 Април 2009г., изм. ДВ. бр.32 от 28 Април 2009г., изм. ДВ. бр.47 от 23 Юни 2009г., изм. ДВ. бр.80 от 9 Октомври 2009г., изм. ДВ. бр.93 от 24 Ноември 2009г., изм. ДВ. бр.102 от 22 Декември 2009г., изм. ДВ. бр.26 от 6 Април 2010г., изм. ДВ. бр.32 от 27 Април 2010г., изм. ДВ. бр.33 от 26 Април 2011г., изм. ДВ. бр.60 от 5 Август 2011г., доп. ДВ. бр.19 от 6 Март 2012г., изм. и доп. ДВ. бр.20 от 9 Март 2012г., изм. и доп. ДВ. бр.60 от 7 Август 2012г., изм. ДВ. бр.17 от 21 Февруари 2013г., доп. ДВ. бр.61 от 9 Юли 2013г., изм. и доп. ДВ. бр.84 от 27 Септември 2013г., изм. и доп. ДВ. бр.19 от 5 Март 2014г., изм. ДВ. бр.53 от 27 Юни 2014г.

ПАРАГРАФ ЕДИНСТВЕН:

В чл. 79 се създава ал.3:

„(3) Не се изключват по давност наказателното преследване и изпълнението на наказанието по отношение на престъпления по глава втора, раздел I, раздел II, раздел IV, раздел V; глава трета, раздел I, раздел II, раздел III; глава пета, раздел III, глава шеста, раздел I, раздел III, глава девета, глава десета, глава единадесета, раздел III, извършени по политически причини, от лица, свързани с комунистическия режим след 9 септември 1944 г., включително и тези, свързани с така наречения „възродителен процес“.”

София, 27.10.2014г.

Вносителите,

МОТИВИ

Тези престъпления, третирали в предлагания законопроект, и по времето когато са били извършени, са представлявали престъпление по действащия тогава Наказателен кодекс. В този смисъл предложеният текст не въвежда нов наказателен състав, а третира само давността за тези престъпления.

Върховният Касационен Съд с Разпореждане № 3/11 юли 2002г. по наказателно дело от общ характер №7/1994г., потвърдено с решение на петчленен състав № 57 от 8 май 2003г. на ВКС, I-во наказателно отделение, е прекратил наказателно производство по обвинителен акт срещу извършители на такива деяния по т.нар „Дело за лагерите”, поради изтекла давност.

В аргументите си съдията от Върховния Касационен Съд г-н Румен Ненков посочва и че *”Законодателят от 1990г. по необясними причини не е изпълнил законовите предписания по чл.14 ал.1 от Закона за нормативните актове във връзка с чл.35 от Указ 833 от 1973г. за неговото приложение с изрична заключителна разпоредба да придаде ретроактивност на приетото допълнение на Наказателния кодекс.”*

Така законът е направил невъзможно прилагането на разпоредбата за давността по отношение на престъпления срещу човечеството да се отнася и до другите престъпления, освен съставите в членове 407- 418, поради което съдът е прекратил по давност т.нар. **Дело за лагерите №7 /1994г.**

Поради системното отлагане заради издаването от съда на практически абсолютно неизпълними задължителни предписания, все още не е приключило и следствено дело № П-048/1999 г. по описа на Софийската военно-окръжна прокуратура. Същото е образувано като следствено дело № 1/1991 г. по описа на бившата Прокуратура на Въоръжените сили срещу Тодор Живков, Димитър Стоянов и Георги Атанасов и е обществено известно като делото по т.нар. **„възродителен процес“**. Ако не бъдат приети предлаганите от нас промени в НК, и това дело ще бъде окончателно прекратено поради изтичане на абсолютната давност.

Интересно е да се отбележи, че в Разпореждане № 3/11 юли 2002г. на съдията от ВКС е казано, че **няма пречка** и от гледище на чл.15 т.1 от Международния пакт за граждански и политически права със закон да се приеме за престъпни деяния, като посочените в предлагания законопроект, да се възкреси изтеклата давност по законодателен път.

Чл.15 т.2 от Международния пакт на ООН за гражданските и политическите права (приет от Генералната Асамблея на ООН на 16 декември 1966г., по който България е страна), съставляващ част от Хартата за правата на човека на ООН пояснява, че **„Нищо в този член не пречи едно лице да бъде съдено и наказано, за действие или бездействие, което по време на извършването му е било престъпление съгласно общите правни принципи, признати от всички народи.“**

Същият текст е възпроизведен и в чл.7 на Европейската Конвенция за защита правата на човека и основните свободи, по която България е страна от 1992г., и гласи:

„Чл.7 1. Никой не може да бъде осъден за действие или бездействие, което в момента на неговото извършване не е било определено като престъпление според националното или международното право. Не може да бъде налагано наказание по-тежко от това, което е било предвидено за съответното престъпление в момента, когато то е било извършено. 2. Този член не изключва съденето и наказването, на което и да е лице за действие или бездействие, което в момента на извършването му е представлявало престъпление в съответствие с общите принципи на правото, признати от цивилизованите народи.“

Забраната за създаване на наказателни норми с обратно действие се отнася за деяния, които не са съставлявали престъпление по време на извършването им.

Всяко едно от деянията, изброени в предлагания от нас законопроект обаче, е било престъпление и по тогавашния Наказателния кодекс, който е действал по време на извършването му.

Тези деяния са били проява на масов терор, започнал от 09.09.1944г. Десетки хиляди са били избивани, изтезавани, изселвани по особено жесток начин в затвори, концентрационни лагери и на различни други

места по политически, етнически причини, поради войнстващ атеизъм и пр.

Престъпленията, извършени от самия режим по идеологически причини, трябва да получат своето наказание от съда, за да бъде защитен обществения морал. Очевидно, че настоящият Наказателен кодекс не дава такава възможност. Необходимостта от справедливо наказание не само на преките извършители, а и на техните подбудители и помагачи може да стане чрез създаването на такава нова разпоредба в Наказателния кодекс.

Давността не би трябвало да попречи да се потърси отговорност за масовите репресии.

С приемането на предлагания текст в Наказателния кодекс, който премахва действието на давността за такъв вид престъпления, би се възстановила макар и късно, една закъсняла справедливост.

Вносителите,